

РЕШЕНИЕ

№ 6396

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 04.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2408** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ вр. чл.144,ал.2 3 и чл.4 от Закона за местните данъци и такси.

Делото е образувано по жалба от [фирма] с ЕИК [ЕИК] със седалище – С. срещу Акт за установяване на задължение по декларация на основание чл.107, ал.3 ДОПК с № 20-0202/10.12.2020г. от ОП - Л., Столична община, потвърден с Решение № СФД21-РД28-39/08.02.2021г. на директора на Дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и здравеопазване" при Столична община, с което е потвърден В жалбата се твърди, че неправилно е определено задължение за такса битови отпадъци за конкретен нежилище имот на дружеството за 2019 и 2020г., като се поддържа, че таксата се дължи от месеца, следващ месеца, през който е започнало ползването му, прави се съпоставимост със задължението за данъка сгради, като се прави извод, че двете задължения имат различен начален момент. Чрез адв. П. от САК жалбата се поддържа пред съда, иска се отмяната на АУЗД в ход по същество, претендират се разноски по списък.

Ответникът - директорът на Дирекция "Общински приходи", направление "Финанси и здравеопазване" при Столична община, чрез юрк. С. оспорва изцяло жалбата като поддържа законосъобразност на оспорения акт. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, изслушано е

заклучение на вещото лице К., по въпроса дали от определения размер на задълженията по оспорения АУЗД са приспаднати две плащания по 350 лв. за всяка от годините 2019 и 2020г.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, като извърши дължимата проверка на оспорения акт по реда на чл.160, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

Срокът за оспорване е спазен. Решението е връчено на дружеството, негов адресат, на дата 19.02.2021г., видно от известие за доставяне на л.27 от делото. Предвид датата на жалбата - 01.03.2021г., то следва, че същата е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК и отговаря на изискването за допустимост по ал.2 от същата разпоредба, предвид разпореденото със същото решение.

Оспорването е допустимо по смисъла на чл.156, ал.1 и ал.2 ДОПК.

По фактите съдът приема следното:

С оспорения по делото АУЗД са установени задължения за ТБО за придобит от дружеството нежилищен имот - 1/4 от площта на земята от 502 кв.м., представляваща УПИ по платна на НПЗ Хладилника В., декларирана от дружеството с декларация по чл.14 ЗМДТ от 27.12.2011г., ПАРКОМЕСТА, МАГАЗИН, ОФИСИ И СКЛАД, конкретизирани на л. 6 от АУЗД, за сградата бил издаден Констативен акт за установяване на годността за приемане на строежа от 26.01.2017г. и Удостоверения за въвеждане в експлоатация от 27.08.2020 г. Така с АУЗД са установени задължения за ТБО в размер на 15 580,38лв. , от които внесени 14 576,44лв. и остатък за внасяне в размер на 1 003,94лв. , задължение за лихва върху таксата - 836,55лв., от които внесени - 833,55лв. и остатък лихва за внасяне - 2,79лв. Задълженията за ТБО за периода 2019г., видно от таблицата на АУЗД на стр.16 са в размер на 0 лв. за главница и 0 лв. за лихви, а посочените задължения за внасяне - общо за ТБО и лихви в размер на 1006,73лв. са установени за 2020г.

Видно от АУЗД - таблицата на л. 16 от него, действително общите задължения за ТБО и лихви за двете години са в размер на 16 416,72лв., от които са приспаднати общо внесени суми от дружеството в размер на 15 409,99лв. за главница и лихви, и е определена разликата от 1 006,73 лв. като остатък за внасяне.

С удостоверение за въвеждане в експлоатация № 711/27.08.2020г. на строеж "Офис сграда и магазини", намиращ се в ПИ УПИ VII -1618, НПЗ Хладилника - В. Район Л.. Съставен е и констативен акт за установяване годността на строежа от 20.01.2017г. - л. 79 от делото. По делото са представени копия на приходни квитанции за плащания на такса битови отпадъци за имота от дружеството, описани подробно на л. 3 от заключението, стр. 89 - 99 от делото,

За процесния имот ПИ УПИ VII -1618, НПЗ Хладилника - В. Район Л.- земя от 502 кв. м. с отчетна стойност 146 687,25лв. , дружеството е подало декларация по чл.14 ЗМДТ , № вх. [ЕГН]/27.12.2011г. За земята дължимата ТБО е в размер на 1466,87лв. за 2019г. - 10% от балансовата стойност, като на л. 6 от заключението, вещото лице е описало 5 квитанции, с които тази сума е погасена изцяло. Идентично е и задължението за 2020г. , на същата страница вещото лице е описало също плащанията, - общо в размер на 1465,89лв. - неплатена сума в размер на 0,98лв.

Вещото лице в заключението си е посочило, балансовите стойности на нежилищните имоти на дружеството в сградата паркоместа, магазини, офиси, складове , общо с отчетна стойност 632 331,35лв. по данни от сметка 203 - сгради и конструкции за период 01.01.2020г. - 31.12.2020г. След издаването на удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа (на дата 27.08.2020г.), от страна на дружеството е подадена допълнителна декларация по чл.14 ЗМДТ - с вх. №[ЕГН]/08.10.2020г., с която са декларирани притежаваните самостоятелни обекти от дружеството-паркоместата, офиси и складове. Върху така декларираната балансова стойност на обектите, ТБО за 2019г. е определен в размер на 10промила от балансовата стойност, или 7 790,19лв., за 2020г. - в същия размер. Според заключението на вещото лице, дружеството е платило за 2019г. сума общо в размер на 7790,19лв. за ТБО за сградите, т.е. изцяло е погасило задължението си, а за 2020г. са платени 6786,25лв., остатък -за доплащане - 1003,94лв. за ТБО за 2020г.

Правна преценка на съда.

Основният спорен въпрос по делото е не дали дружеството дължи таксата за конкретния имот, а от кой момент я дължи. Позовава се конкретно на глава пета от ЗМДТ, като счита, че възникването на задължението за данък сгради е различно от задължението за ТБО, извежда аргумент от чл.63 ЗМДТ, който определя възмездният характер на таксата - дължи се за извършена услуга. На следващо място счита, че размерът на таксата бил незаконосъобразно определен, не било предвидено в закона, че основата е отчетната стойност на имота. При определянето на таксата за минало време не била предоставена възможността да ползва от условията по чл.23, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни данъци и такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, а била определена по чл.26 от наредбата. Позовава се на способите по ЗМДТ за определянето на таксата и приложимостта им. Не било съобразено извършено плащане на ТБО за 2019г. и 2020г. в размер на 350 лв. за всяка година. Не била приета коригираща декларация за земята, а по справка за задължения към 18.09.2020г., дружеството нямало задължения. Тези суми не били приспаднати от определената ТБО с оспорвания АУЗД.

По въпроса от кой момент се дължи ТБО за нежилищните имоти на дружеството, действително следва да се вземе предвид, че се касае за новопостроена сграда и от кой момент е било разрешено ползването ѝ.

Органите по приходите са приели, че за определянето на данъка върху тези имоти е приложимо правилото по чл.15, ал.5 ЗМДТ, съгласно което поради изтекъл едногодишен срок от издаването на Акт 15 за имотите и обектите следвало да се облагат с данъци и такси от 01.01.2019г.

По този въпрос облагането с данък сгради за имотите не е спорно пред съда. Спорно е приетото от органите на СО, че от 01.01.2019г. се дължи освен данък сгради и такса смет, като органите се позовават на чл. 64 МДТ, съгласно която разпоредба таксата по чл.62 ЗМДТ се заплаща от лицата по чл.11 за имотите на територията на общината. В съответствие с предвиденото по чл.15, ал.3 ЗМДТ, завършването на процесния строеж е доказано с удостоверението за въвеждането на обекта в експлоатация. Едва след издаването на това удостоверение е разрешено ползването на обектите по предназначение. Според чл.15, ал. 5 ЗМДТ: „Данъкът по ал. 1 се дължи и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж, съответно - в едногодишен срок от съставяне на констативен акт по чл. 176, ал. 1 от Закона за

устройство на територията, сградата не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване.“

Видно е от съдържанието, че тази разпоредба касае единствено данъка върху сградите, недопустимо е да се прилага по аналогия и по отношение на задължението за ТБО за минал период, в противоречие със забраната по чл.46, ал.3 ЗМДТ, тъй като се установяват задължения, които неса предвидени в закона.

Действително в чл.64 ЗМДТ е предвидено, че собствениците заплащат ТБО за притежаваните имоти на територията на общината. Същевременно, няма разпоредба в МДТ, която да предвижда събирането на таксата за минало време и на основание, че за имота не е издадено удостоверение за ползване на строежа в определен срок след издаването на Акт обр. 15. Прилагането на чл. 15, ал.5 ЗМДТ по аналогия и за ТБО противоречи на предвидената възможност в същия закон за освобождаването от заплащането на таксата, когато имотът не се ползва. Без съмнение, най-малкото от чл.67, ал.1 ЗМДТ - спазване на принципа за понасяне на разходите от причинителя или притежателя на отпадъците изисква на първо място да е налице възможността за кумулиране на отпадъци от ползването на имота по предназначение.

По делото няма данни, процесните имоти да са ползвани фактически преди датата на издаването на удостоверението за въвеждането на строежа в експлоатация.

На основание изложеното, определените с процесния АУЗД задължения за ТБО за 2019г. за процесните недвижими имоти изцяло са незаконосъобразни, като несъответни на предвидено правно и фактическо основание да бъде дължимата такава такса .От месец 09.2020г. дружеството е имало както правната така и фактическата възможност да ползва процесните имоти, поради което от този месец и дължи ТБО за същите. Така за 4 месеца до края на 2020г. дължимата ТБО общо за имотите е в размер на 1/3 от общия размер на ТБО за сградите . Така от общо установеното задължение за ТБО за обектите в сградата в размер на 6 323,32лв. за 2020г. от вещото лице - таблицата на л. 7 от заключението, дължимото за периода от м. 09-12.2020г. е в размер на 1580,83лв., което е и платено, видно от обсъденото от вещото лице за направените плащания в значително по-голям размер. Разликата до пълния размер на таксата, определена с АУЗЗД - 4742,49лв., е недължимата, жалбата е основателна и актът в тази част следва да бъде отменен.

При сравнение между установеното в заключението на вещото лице и установеното в процесния АУЗД е видно, че общото задължение за ТБО за имота е в еднакъв общ размер - 7790,19лв. за земята и обектите в сградата - лист 14 и 15. От таблиците в заключението на вещото лице е видно обаче разграничението на задължението за ТБО за земята и собствените на дружеството обекти.

Що се касае до ТБО за земята, в жалбата не се твърдят и от данните по делото не се установява някое от изключващите дължимостта на таксата основания по чл.71 ТБО.

Доколкото няма спор по отношение на определената с АУЗД такса за задълженията за земята от 502 кв.м., декларирана с декларацията от 2011г., то размерите на задължението за ТБО за този имот съгласно изчислението на вещото лице - таблицата на лист 6/7 от заключението, са в размер на 1 466,87 за 2019г. и същата сума за 2020г.

Тъй като с АУЗД - са определени размери на задълженията за ТБО общо за земя и сграда, и от 01.01.2019г. до 31.12.2020г., а таксата е дължима за земята за целия период, за сградата - от м. 09.2020г., то съдът съобразно изложеното следва да постанови изменение на АУЗД в частта за ТБО - таблицата на л.17 от акта, като измени установеният с акта размер на задължението от 15 580,38лв. на размер на

задължение за ТБО за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2020г. - 4 514,57 лв. (1466,87 +1466,87лв. +1580,83лв.).

Относно недължимо платените суми, които дружеството счита, че следвало да бъдат прихванати, редът е по чл.129 ДОПК, доколкото по процесния АУЗД няма остатък от дължими суми за ТБО, които да бъдат прихванати. Освен това в жалбата се твърди от една страна, че дружеството няма задължения и иска отмяната им, а от друга, че направени плащания не били признати. Вещото лице е посочило всички установени плащания от страна на дружеството в таблица, като не е открило плащания за 2019 и 2020г. от 350 лв. за всяка от годините.

Поради своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя, предвид материален интерес - по искането за отмяната на АУЗД - 16 416,72 лв. общо за 2019г. и 2020г. , и основателност на жалбата само в размер на 6323,32лв. за 2019г. и в размер на 4742,49лв. за 2020г., или общо за 11065,81лв. При направено искане за разноски в размер на 50 лв. за държавна такса, 200 лв. депозит за експертиза и за адвокатски хонорар 1200 лв. с включен ДДС, или общо 1450лв., съдът следва да присъди съразмерно на уважената част на жалбоподателя разноски в размер на 977,38лв.

На основание изложеното и чл.172 , ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Акт за установяване на задължение по декларация на основание чл.107, ал.3 ДОПК с № 20-0202/10.12.2020г. от ОП - Л., Столична община, потвърден с Решение № СФД21-РД28-39/08.02.2021г. на директора на Дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и здравеопазване" при Столична община, в частта за установени задължения за нежилищни имоти, собственост на [фирма] с ЕИК [ЕИК] със седалище – С., за земя и сграда, поземлен имот УПИ VII -1618, НПЗ Хладилника - В. Район Л.,гр. С., в частта , в която за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2020г. за ТБО е установен размер на задължението от 15580,38лв., който се ИЗМЕНЯ на размер на задължението 4 514,57 лв., по жалба на [фирма] с ЕИК [ЕИК] със седалище – С..

ОСЪЖДА Столична община чрез Дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и здравеопазване", да заплати на [фирма] с ЕИК [ЕИК] със седалище – С., сумата от 977,38 лева (деветстотин седемдесет и седем лева и 38 стотинки) за разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: